

De jeugd van...

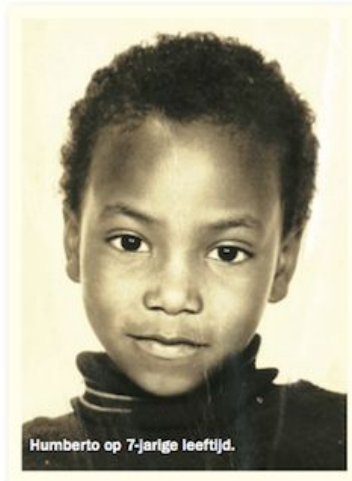
HUMBERTO TAN

In de rubriek De Jeugd Van... gaat Weekend elke week met een Bekende Nederlander terug naar zijn of haar roots. Deze week bladeren we door het fotoalbum van Humberto Tan (47). De sportpresenterator groeide op zonder vader maar met een moeder die haar dubbelrol uitstekend vervulde. Ze gaf haar jongste zoon de juiste basis mee, waardoor hij nu positief en zelfverzekerd in het leven staat. Tegenslagen kan ik aan, want mentaal ben ik ijzersterk.'

DOOR FRANK WAALS

Humberto Tan werd op 26 oktober 1965 geboren in het ziekenhuis van Paramaribo, Suriname. Net voor zijn vierde verjaardag verhuisde Humberto samen met zijn moeder Hilly Axwijk, zijn oudere broers Steve en Patrice en zus Palmira naar de Grubbehoeve, een van de hoogbouwflats in de Amsterdamse Bijlmermeer. Daar zou hij zijn jeugd doorbrengen, zonder vader Otmar, die achterbleef in Humberto's geboorteland. Vanwege de mogelijkheden voor betere scholing en werk was het een bewuste keuze van vader en moeder, die enkele jaren voor de emigratie al gescheiden waren. Humberto zegt daarover: 'Ik heb altijd contact

'Door mijn moeder ben ik nu ijzersterk'

Humberto op 7-jarige leeftijd.

Humberto met zijn moeder Hilly tijdens zijn eerste verjaardag.

Vlak voor de wedstrijd van zijn plaatselijke voetbalclub.

met mijn vader gehouden, zij het sporadisch. Mijn moeder is verantwoordelijk geweest voor 99,9% van mijn opvoeding. Toch sprak ze altijd positief over hem. Ze vond dat ik zo nu en dan iets van me moest laten horen.'

Humberto's moeder Hilly Axwijk vond een duurzame relatie belangrijk en dat heeft ze haar kinderen willen meegeven. Humberto: 'Ze overleed eind 2004 op 69-jarige leeftijd aan een hartaanval. Het feit dat mijn moeder een hartaanval kreeg, komt denk ik mede omdat haar twee oudste zoons al op jonge leeftijd het leven lieten. Patrice is in 1992 gestorven aan aids, iets wat in die tijd echt je doodvonnis betekende. Hij was als eerste binnen ons gezin heel veel met mode bezig en was daarnaast erg sportief. Hij had een waanzinnig lichaam en kon fantastisch verspringen bij atletiek. Zo nu

en dan bekijk ik op YouTube nog weleens het optreden terug dat hij als Prince Mohammed gaf met June Lodge. Samen zongen ze het nummer Someone Loves You Honey. Het raakt mij nog steeds. Mijn oudste broer Steve is in mei 2005 overleden. Hij had een hersentumor, dus we wisten dat hij zou gaan. Voor mijn moeder was dat vooruitzicht bijna ondraaglijk en een half jaar voor Steve overleed ze plotseling. Ik weet het nog heel goed. Het was op een maandag en ik zou het Sportjournaal doen bij de NOS, toen ik ineens een belletje kreeg. Ik was helaas net te laat in het ziekenhuis om nog afscheid van haar te kunnen nemen.'

Kleurentelevisie

In het gezin was Humberto de benjamin en hij werd flink vertroeteld door zijn oudere broers en zus. Hij luisterde ook altijd braaf naar al

die 'vaders en moeders' om hem heen die hem liefkozend 'Ummie' noemden. 'Ik was best een braaf mannetje, maar altijd 'positief druk'. Zo druk, dat mijn moeder me eens zei: 'Als het je lukt om tien minuten lang je mond te houden, dan krijg je een kwartje.' Nou, dat kwartje heb ik dus nooit gekregen. Ik kon niet stilzitten of stil zijn. Als ik in deze tijd jong was geweest, dan hadden ze me hoogstwaarschijnlijk onderzocht op ADHD.'

De aanpassing van Suriname naar Nederland verliep voor Humberto vlekkeloos. Met zijn drie jaren had hij maar weinig herinneringen aan zijn geboorteland. Vriendjes en vriendinnetjes op school werden hier pas gemaakt. 'Ik denk dat mijn broers en zus daar meer moeite mee hebben gehad', aldus Humberto. 'Zij waren natuurlijk al wat ouder en moesten daar het een en ander achterlaten.

Ikzelf weet niets meer van onze verhuizing, behalve dan dat ik enorm verbaasd was dat er kleurentelevisie bestond. Ik zette in Amsterdam voor het eerst de tv aan en kreeg een testbeeld te zien. Wow: rood, groen, geel en blauw. In Suriname bekeek je alles nog in zwart-wit. Voor mij is de aanpassing prima verlopen omdat mijn moeder er kalm mee omging. Dat maakt het voor een kind dan automatisch een stuk fijner.' De energieke Humberto speelde dag in, dag uit op straat. Tennisen op het grasveld of voetballen in de overdekte galerij, als hij maar in de buitenlucht zijn gang kon gaan. Wel was hij altijd netjes op tijd thuis en moeder Hilly had dan ook weinig aan te merken op haar jongste zoon. Behalve één keer. 'Op een dag ging ik boodschappen doen en toen dacht de caissière dat ik iets gestolen had', aldus Humberto. 'Ik was zo geschokt

'De hemel en de hel zijn hier op aarde'

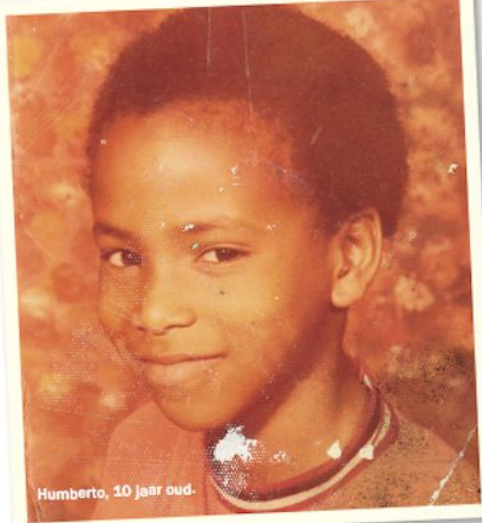

dat ik huilend naar huis ben gefietst. Ik had het echt niet gedaan. Met dikke tranen over mijn wangen vertelde ik mijn moeder wat er gebeurd was en die maakte, samen met mij, vervolgens direct de gang terug naar winkel. Gelukkig maakte de winkel direct zijn excuses, maar jeejé, wat was ik van streek.'

Sterk en onafhankelijk

Moeder Hilly was bij leven niet alleen de steun en toeverlaat van Neerlands vrolijkste sportpresenterator, ze was ook een sterke en onafhankelijke vrouw die zich inzetten voor alle bewoners uit Amsterdam Zuidooost. Naast haar werk zorgde ze voor haar vier kinderen en studeerde ze op HBO-niveau. 'Ze was een zelfbewuste en lieve vrouw die zich wilde blijven ontwikkelen. En dat deed ze ook', vertelt Humberto over haar. 'Zo zette ze haar eigen stichting op waarbij ze vrouwen in de Bijlmer aan werk hielp en ze stimuleerde om door te leren of cursussen op te

pakken. Voor buurtbewoners was ze een echte vraagbaak voor problemen met kinderen, dreigende woninguitzetting, noem het maar op. Echt een vakkundig maatschappelijk werkster.' Al haar goede werk bleef niet onopgemerkt. Hilly werd kort voor haar dood voor al haar inzet benoemd tot ridder in de Orde van Oranje-Nassau. Ook zijn een plantsoen, en, op initiatief van Humberto, één van de tunneldelen van de Noord-Zuidlijn naar haar vernoemd. In de Bijlmer staat een bankje met daarop haar naam en in Surinaamse kringen werd ze geëerd met de Dr. Sophie Redmond Award. Humberto: 'Mamie was altijd erg druk met van alles. Na schooltijd werd ik daarom vaak opgevangen door onze lieve buurvrouw in de De Grubbehoewe, Janske. Ik noem haar ook wel 'My second mother with another colour', want zij is blank. Ze haalde me altijd op van school en was extreem belangrijk in mijn jeugd. Mijn eigen mamie heeft wat mij betreft haar taak waanzinnig

Humberto, 10 jaar oud.

goed vervuld. Ze gaf me altijd mee: 'Je moet het zelf doen, niet je lot in handen van anderen leggen.' Hoewel ze zelf altijd veel te bescheiden is geweest, heeft ze me daarmee wel de kracht gegeven om heftige gebeurtenissen aan te kunnen, zoals het verlies van mijn broers.'

Schokkende ervaring

Op de basisschool had de kleine Humberto overigens nog een schokkende ervaring. Hij was een jaar of negen en zat in de derde klas toen de leraar een dramatische mededeling had. Humberto: 'Ik zat naast een heel mooi meisje, Patricia, met een bleke huid en lang zwart haar. Bijna als Sneeuwwitje. Op een maandagochtend werd ons verteld dat ze dat weekend vermoord was. Haar vader, directeur van een supermarkt, bleek die zaterdag thuis bezoek te hebben gehad van een boze ex-werknemer. Deze had eerst de vader en daarna mijn klasgenootje om het leven gebracht. De moeder en het zoontje van het gezin raakten zwaargewond. Ondanks dat ik wel vaker dit soort incidenten meemaakte in de Bijlmer, heeft het me als mens niet zuur of verbitterd gemaakt. Ik vraag me weleens af hoe het kan dat sommige mensen die iets traumatisch meemaken iedere nacht badend in het

zweet wakker worden, terwijl anderen eroverheen lijken te stappen alsof er niets gebeurd is. Ik heb overigens niet de illusie dat als ik straks dood ben, ik antwoord krijg op dit soort vragen. Wat mij betreft bestaan de hemel en de hel hier op aarde. God is wat goed is en wat goed doet. De hel zijn de negatieve dingen die je in je leven meemaakt, zoals het verlies van mijn moeder en mijn beide broers. Hen al zo jong verliezen was heftig, maar ik ben nooit boos geweest op het verlies van die drie. Zaken waar ik geen invloed op heb, zoals aids, een hersentumor of een hartaanval, probeer ik zo snel mogelijk achter me te laten. Ik kijk liever naar de zegeningen, de mooie dingen die ik met ze heb gehad. Angst om zelf ook jong te sterven heb ik niet, wat helpt dat nou? Je moet het leven juist waarderen en genieten van de kleine dingen. Niet leven in angst, daarmee neem je alleen maar een voorschot op iets negatiefs wat misschien gebeuren gaat. Ik kijk naar de positieve dingen, zoals mijn vrouw Ineke en mijn kinderen Isa, Julia en Benjamin. Een fantastisch gezin.'

Tippe van Tan

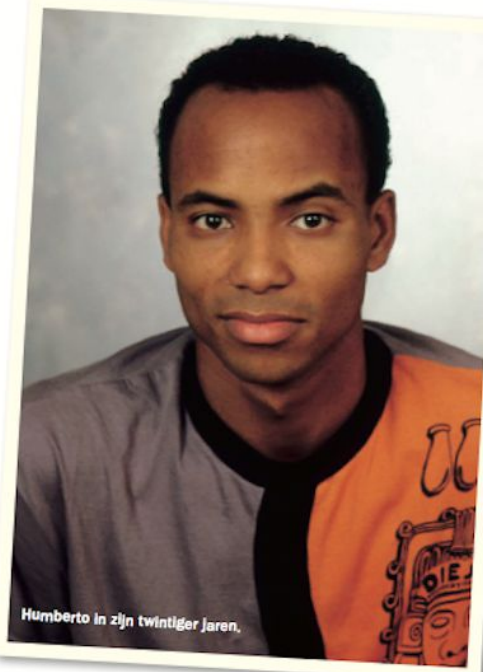
Humberto kon in zijn jeugd zoals gezegd moeilijk stilzitten. Behalve als

Op zijn veertiende voor het eerst in Parijs.

hij bouwpakketten in elkaar zette. 'Ik las in die tijd veel boeken over de Tweede Wereldoorlog en de boten en gevechtsvliegtuigen uit die tijd fascineerden mij enorm. Ik spaarde altijd voor bouwpakketten van vliegtuigen, boten en tanks, of ik vroeg ze voor mijn verjaardag. Een heel secuur werkje om dat allemaal in elkaar te klikken, lijmen en verven. Elke dag uit school rende ik dan naar huis om verder te werken aan mijn schaalmodel. Madurodam vind ik daarom ook nog steeds geweldig. Inmiddels heb ik ook iets met fotografie, omdat je daarbij ook op een andere manier naar iets bestaands kunt kijken. Met de juiste lichtinval en invalshoek bepaal je de sfeer van een gebied of object. Dat vind ik mooi.' Al dat geknutsel op zijn kamertje maakte van Humberto geenszins een eenzame jongen. Sterker nog, hij was naar eigen zeggen erg populair bij de dames. 'Dat komt denk ik omdat ik altijd alles aanpakte. Ik had geen trek in een bijbaantje in een supermarkt, maar ik werkte in de zomermaanden wel als straatveger in Amsterdam. Elke dag om half acht 's morgens beginnen en om half tien weer klaar. Ik deed ook wel modelwerk. Veel geld om uit te geven had ik niet, maar dat maakte me niets uit. Ik vermaakte me wel. Dan ging ik bijvoorbeeld naar de discotheek met maar tien gulden op zak. De entree kostte me al vijf gulden, dus ik hield er nog maar vijf over om

iemand die ik leuk vond een drankje te geven. 'Nee ik hoef niets, pak jij maar', zei ik dan altijd. Een colaatje voor een leuke dame en dansen geblazen. Ik maakte zonder pretentie plezier en stond dikwijls met wel zes meisjes om me heen op de dansvloer. Andere jongens snaptten daar niets van en vroegen hoe me dat toch steeds weer lukte. 'Gast,' zei ik dan, 'jij staat de hele avond, met je ene hand in je zak en met een biertje in je andere hand, aan de zijkant. Ik drink geen bier en ik dans. Een tipje van Tan: blijf nuchter en gooi die heupen los, haha.' Lekker dansen, zonder bijbedoelingen. Gewoon omdat het leuk is.' Toch was Humberto niet in alle gevallen zo zelfverzekerd. Zijn eerste vriendinnetje, Sophie van der Pol, veroverde hij met bonkend hart. 'Met een vriend ging ik weleens 'baantjesterkken' in de Amsterdamse Kalverstraat. Oftewel: meisjes kijken. Sophie had ik al een paar keer zien lopen op donderdagavond en op een dag trok ik de stoute schoenen aan. Via een vriendin van haar vroeg ik haar op een briefje mee uit. Ik ging half dood van de zenuwen, maar kreeg wonder boven wonder een briefje terug met daarop de tekst: 'Ja, leuk!' Ik was zeventien en helemaal door het dolle. Drie hele maanden zijn we samen geweest, voordat ze me dumpte voor een ander, haha. Daarna kreeg ik een relatie die negen jaar duurde.

Humberto in zijn twintiger jaren.

Mijn huidige vrouw Ineke ken ik ook alweer zeventien jaar. Voor alle vrijgezelle dames en heren heb ik nog wel een tip. Wanneer je een date hebt, stop je mobiele telefoon dan in een zakje en geef deze aan de man of vrouw tegenover je. Zeg daarbij: 'Alsjeblieft. Ik geef dit zakje aan jou, want deze avond wil ik helemaal geconcentreerd zijn op jou.' Nou, is die top of niet? Interesse tonen en elkaar diep in de ogen aankijken, daar draait het allemaal om.'

Terug naar vroeger

Op werkgebied is Humberto momenteel druk met zijn eigen kledinglijn Humberto, die hij in 2005 begon. Daarnaast presenteert hij De Wedstrijden bij betaalzender Eredivisie Live en is hij elk weekend te horen bij BNR Nieuwsradio, de zender waar hij onlangs stopte als presenterator van de ochtendshow. Dat afscheid viel hem zwaar. 'Ik kreeg op de dag van mijn afscheid wel tweehonderd berichten via Twitter, Whatsapp en e-mail. BNR is een kleine zender, maar blijkbaar luisterden er toch veel

mensen naar mijn programma. Er stond op die laatste dag om half zes 's morgens zelfs een luisteraar met taart voor de deur. Wow, dacht ik, dit is echt bijzonder.' Druk of niet druk, Humberto maakt naast zijn werkzaamheden altijd bewust tijd vrij voor zijn gezin. 'Zij zijn het belangrijkste in mijn leven', vertelt hij. 'Mijn dochter gaat al lekker uit en ik vertrouw haar daar ook in. Dan kom ik haar op de afgesproken tijd weer ophalen en dan staat ze er ook. Ze lijken alledrie op mij in de zin dat ze nog niet echt puberen. Dat heb ik ook niet gedaan. Ze zijn alleen niet zo druk als ik altijd was, haha. De jongste speelt heel graag met Lego, en daar kom ik weer om de hoek kijken. Stiekem droom ik ervan om, als hij straks een jaar of tien is, samen een bouwpakket in elkaar te zetten, zoals ik als kleine jongen altijd deed. Samen met mijn zoon even terug naar vroeger. Alhoewel, straks denken de mensen dat ik alleen maar kinderen heb genomen voor mijn bouwpakketten-hobby, hahahaha!'